

Hồi 93

Tri Âm Hội Ngộ

Ngọc Tiêu Tiên Tử nghe chàng nói nửa mừng nửa lo. Mừng là thấy lòng chàng có nhiều cảm tình đối với nàng, còn lo là vì sợ chàng lọt xuống ao bùn không phương thoát nổi.

Nàng buột miệng la to:

- Mã thiếu hiệp! Hãy lùi lại! Ta sẽ bày người một cách có thể cứu được ta.

Quân Vũ biết Ngọc Tiêu Tiên Tử là một nữ ma đầu có nhiều mưu chước, chàng tin nàng không nói lừa, nên vội lùi lại mấy bước.

Từ trên vũng bùn giọng nói lạnh lạnh của Ngọc Tiêu Tiên Tử lại đưa đến:

- Trên vách núi, chỗ người đứng có rất nhiều loại dây leo, người chặt lấy một mớ, nối lại thành một sợi dài, cột vào đầu một viên đá rồi ném mạnh đến chỗ ta.

Quân Vũ đưa mắt nhìn lên cao, thấy phía trên chỗ chàng đứng quả thật có đủ thứ dây leo.

Chàng làm y theo lời dặn, chặt một số dây, nối thành một sợi dài, buộc vào một cục đá, vận hết nội lực ném mạnh về phía Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Lúc này nội lực của chàng đã tiến bộ hơn nửa năm trước gấp mấy lần. Cho nên, mặc dầu chỗ Ngọc Tiêu Tiên Tử cách chàng quá xa, chàng vẫn ném viên đá ấy đến nơi được.

Ngọc Tiêu Tiên Tử đưa tay chụp lấy đầu dây thừng rồi reo lên:

- Khá lắm! Bây giờ thiếu hiệp hãy từ từ kéo mạnh sợi dây lại.

Quân Vũ vận sức vào hai cánh tay, từ từ kéo mạnh. Tức thì thân mình Ngọc Tiêu Tiên Tử cũng dần dần tiến đến gần chàng.

Thoạt nhiên, sau lưng chàng có tiếng âm âm như đá lở vang lên.

Chàng quay đầu lại thì thấy một cục đá lớn độ ba thước khối từ trên vách đá lăn xuống.

Lại có tiếng Ngọc Tiêu Tiên Tử la thất thanh:

- Thiếu hiệp! Hãy mau tránh ra khỏi đá lăn đè chết. Đừng lo đến ta nữa.

Tiếng la vừa dứt, Ngọc Tiêu Tiên Tử đã vận lực vào hai tay kéo lấy một cái rễ cây, phóng mình ra khỏi vũng bùn rồi thoăn thoắt chạy đến Quân Vũ.

Thấy Ngọc Tiêu Tiên Tử thoát khỏi vũng sinh, Quân Vũ mới buông dây ra, thì lúc đó tảng đá đã rơi gần đến đầu chàng.

Chỗ chàng đang đứng là một mỏm đá, chung quanh hàng mấy trượng không chỗ ẩn núp. Trong cơn nguy cấp ấy không biết làm sao. Chàng liều lĩnh vận hết nội lực vào tay trái đánh ra một chưởng. Chưởng phong vù vù tung ra, đồng thời tay mặt chàng cũng vận nội công vào mũi kiếm, chặt ngang một đường. Sức mạnh của chàng đủ sức đánh dạt tảng đá, rơi sang một bên không trúng mình chàng.

Ngọc Tiêu Tiên Tử đang lo lắng, thấy Quân Vũ dùng chưởng và kiếm hất đá thoát ngay, nàng vừa mừng vừa kinh hãi. Nàng kinh hãi vì không ngờ võ công Mã Quân Vũ tiến bộ đến mức đó.

Thoát được tảng đá, Mã Quân Vũ vẫn lo lắng đưa mắt nhìn Ngọc Tiêu Tiên Tử. Chàng sợ Ngọc Tiêu Tiên Tử sa vào vũng bùn nữa.

Ngọc Tiêu Tiên Tử đứng khoan khoái tiến đến bên Quân Vũ, mỉm cười nói:

- Hôm nay thiếu hiệp không muốn để ta chết, thì cái sống của ta có lẽ làm cho thiếu hiệp nhọc nhằn rắc rối sau này.

Tuy miệng nói với Quân Vũ, mà chân Ngọc Tiêu Tiên Tử không dừng bước.

Nàng lao mình nhảy lên vách núi cao trước mặt.

Quân Vũ ngẩng đầu lên nhìn theo thấy trên đỉnh núi có hai tên đại hán mặc đồ đen đang đứng nhìn sững như hai pho tượng đá.

Chàng lẩm bẩm:

- À! Té ra hai tên này đã định ý lặn đá đè ta, và Ngọc Tiêu Tiên Tử đã thấy trước.

Thân pháp của Ngọc Tiêu Tiên Tử vô cùng ảo diệu. Vách đá đứng sững thế mà nàng lướt lên như gió. Thân hình nàng chập chờn như một cái bóng mờ, chân không chấm đất.

Chỉ loáng mắt, Ngọc Tiêu Tiên Tử đã leo lên cao cách chỗ Quân Vũ hơn mấy trượng rồi.

Quân Vũ không muốn đứng đó nhìn nên vội đề khí đuổi theo. Thuật khinh công của chàng lúc này cũng đã đến mức tinh vi không thua gì Ngọc Tiêu Tiên Tử. Chàng chỉ lắc mình một cái đã vượt lên hơn bốn trượng cao.

Hai tên đại hán áo đen đứng trên đỉnh núi vẫn trầm lặng không hề nhúc nhích.

Khi hai người đến gần mà họ vẫn không hề có một cử chỉ nào đề phòng hoặc phản ứng.

Thấy thế, Ngọc Tiêu Tiên Tử đưa tay cản Quân Vũ lại nói:

- Hãy đề phòng! Thiếu hiệp chuẩn bị tiếp ứng, để tôi đến gần xem hai tên này có âm mưu gì đây.

Quân Vũ gật đầu nói:

- Ngọc Tiêu tử tử! Tại sao hai tên đó lại đứng yên bất động? Có lẽ nào chúng lại gan lì như thế?

Ngọc Tiêu Tiên Tử không đáp, chỉ lướt mình một cái đã đến trước mặt hai đại hán.

Quân Vũ không nỡ để Ngọc Tiêu Tiên Tử mạo hiểm một mình nên cũng vội xông đến ngay.

Hai người đã đến trước mặt, mà hai đại hán áo đen vẫn đứng trơ trơ như trước mặt họ không có việc gì xảy ra vậy.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cau đôi mày liễu, quắc mắt nhìn hai đại hán rồi nói to:

- Ô! Chúng đã bị ai điểm huyết rồi!

Quân Vũ thở phào một cái nói:

- Nếu hai người này không bị điểm huyết, cứ tiếp tục lăn đá xuống thì chúng ta lâm nguy rồi. Đây chắc là có người nào ám trợ giúp ta.

Ngọc Tiêu Tiên Tử trở mắt nhìn xung quanh, rồi bỗng nàng "á" lên một tiếng, đưa tay chỉ xuống sườn núi, nói với Mã Quân Vũ:

- Kìa! Họ là ai thế?

Quân Vũ đưa mắt nhìn theo, thấy dưới sườn núi có hai người mặc đạo bào, tay cầm kiếm sáng quắc đang đánh với đám đại hán áo đen.

Kiểm thế hai người này rất lợi hại. Kiếm quang bao phủ cả một vùng lóng lánh. Tuy phải đấu với số đông người, nhưng hai người mặc đạo bào vẫn không hề có chút nao núng.

Quân Vũ nhìn qua rồi quay mặt lại nói với Ngọc Tiêu Tiên Tử:

- Bất kể là ai, nhưng hai người này đã giúp chúng ta, chúng ta không thể đứng đây mà ngó được.

Dứt lời, Quân Vũ tung mình chạy xuống sườn đồi.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cất giọng cười lạnh lạnh nói:

- Thiếu hiệp! Nếu hôm nay thiếu hiệp thấy hứng thú thì hai ta hợp thủ, đại khai sát giới một bữa.

Vừa nói, Ngọc Tiêu Tiên Tử vừa nổi gót đuổi theo, chẳng mấy chốc hai người đã đến chỗ xảy ra trận đấu.

Hai người mặc đạo bào đang hăng say múa kiếm, bỗng nghe có tiếng gió lướt đến, họ biết ngay là ai rồi.

Người đứng bên mặt vừa đánh vừa hỏi Quân Vũ:

- Sao? Đại tỷ tỷ của Vũ đệ không cùng đến đây sao?

Quân Vũ giật mình. Té ra người đó là một thiếu nữ. Nàng lại chính là Lâm Ngọc Bích.

Tuy miệng nói mà tay không ngừng kiếm. Lời nói của nàng chưa dứt thì mũi kiếm của nàng đã đâm vào bụng một hán tử áo đen té nhào xuống.

Quân Vũ la to:

- Ô! Lâm sư tỷ!

Bỗng chàng liếc mắt thấy người đứng bên trái cũng là một cô gái. Nàng đó là Lý Thanh Loan.

Vì lúc này Lý Thanh Loan mặc đạo bào nên trông qua không thể biết được.

Không đợi Quân Vũ nói lời nào, Thanh Loan đã ngừng tay kiếm, nhảy đến trước mặt chàng nói:

- Bích sư tỷ có nói với muội là Vũ huynh thế nào cũng đến đây. Lời nói của Bích sư tỷ quả thật không sai.

Quân Vũ muốn đáp lời, nhưng hình như có vật gì chặn nghẹn ở cổ không nói ra được.

Bọn đại hán đang đánh với hai người, bất ngờ Thanh Loan bỏ đi, chỉ còn Lâm Ngọc Bích. Chúng thừa thế tung vũ khí áp đảo Lâm Ngọc Bích tới bờ.

Đường kiếm của Lâm Ngọc Bích tuy có sắc sảo thật, nhưng cũng khó mà cự lại số đông người đó.

Ngọc Tiêu Tiên Tử đến đứng sau lưng Quân Vũ, thấy Quân Vũ và Thanh Loan hoan hỉ chuyện trò, không chú tâm đến trận chiến, bèn xen vào nói lớn:

- À! Các người cứ vui vẻ chuyện trò với nhau cho thoải mái. Bọn hán tử này cứ nhường lại cho tôi.

Chưa dứt lời, Ngọc Tiêu Tiên Tử đã vung ngọc tiêu nhảy xổ vào giữa trận, múa vun vút. Chỉ loáng mắt nàng đã tung ra ba đòn ác liệt và hai tên hán tử bị thảm bại dưới thiết địch của nàng.

Tiếp đó, có mấy tiếng rú lên chát chúa. hai hán tử nữa lại bị Ngọc Tiêu Tiên Tử đánh bật ra ngoài vòng chiến.

Bọn hán tử này cũng thuộc vào hạng khá trên giang hồ nhưng có ngờ đâu Ngọc Tiêu Tiên Tử lại là một nữ ma đầu từ trước đến nay vang danh thiên hạ, mà ai nghe đến tên nàng cũng phải kinh khủng. Tuy bị đại bại, nhưng trước một phụ nữ mãnh mai, bọn hán tử không thể nào bỏ chạy một cách nhục nhã. Chúng liều lĩnh hè nhau xông tới, bủa vây Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Trong lúc đó thì Quân Vũ và Lý Thanh Loan coi như quanh mình trời đất không còn có ai nữa. Họ đắm đuối nhìn nhau như muốn thấu lộ những gì nhớ nhung đau khổ trong xa cách.

Quân Vũ quần áo dính đầm bùn, thấy Thanh Loan muốn dựa vào mình chàng, chàng sợ làm bẩn cả quần áo Thanh Loan. Chàng toan đưa tay đẩy nhẹ nàng ra, thì đã nghe nàng cất tiếng thổ thê:

- Vũ ca! Những ngày xa cách, đối với muội như vài năm đằng đẳng. Lúc nào muội cũng mong nhớ huynh! Sau này huynh có thể đánh muội, mắng muội, nhưng huynh đừng xa muội nữa.

Nàng vừa nói vừa chống mũi kiếm xuống đất, dựa lưng vào người Quân Vũ. Nàng chỉ nói qua vài câu, nhưng cũng đã đủ trút cả một nguồn ân ái đối với chàng rồi. Dẫu Quân Vũ là người có con tim sắt đá cũng không thể không động lòng trước lời nói trung thành đã thốt ra.

Chàng bẽn lẽn chỏ miệng vào tai Thanh Loan nói nhỏ:

- Loan muội! Huynh đã có một hành động sai lầm mà huynh chưa hề nói với muội...

Thanh Loan liếc đôi mắt đen lay láy, nhìn chàng lắc đầu nói:

- Không cần phải nói nữa! Dẫu huynh có lầm lỗi điều gì muội cũng bỏ qua.

Bỗng nghe Ngọc Tiêu Tiên Tử hét lên chói lói:

- Ác tặc, các người dám tẩu thoát sao?

Tiếng nói của nàng mỗi lúc một xa dần.

Quân Vũ quay đầu nhìn lại thì thấy thân mình Ngọc Tiêu Tiên Tử như một chiếc bóng mờ, đang đuổi theo bọn hán tử truy sát.

Bọn hán tử sợ hãi bỏ chạy mỗi đứa một nơi.

Bấy giờ Lâm Ngọc Bích không đuổi theo địch, quay lại chỗ Thanh Loan và Quân Vũ đứng, trở mắt nhìn hai người.

Lý Thanh Loan thấy Lâm Ngọc Bích đứng trước mặt vội rời Quân Vũ đưa mắt nhìn về phía trước, thấy hơn bảy, tám xác chết của địch mà Ngọc Tiêu Tiên Tử vừa giết bỏ nằm ngổn ngang, máu tuôn như xối.

Nàng động lòng thương, nói với Lâm Ngọc Bích:

- Lâm tử tử, những người này đối với chúng ta không thù oán. Chẳng qua chỉ là một cuộc giao tranh bị rủi ro. Vậy chúng ta nên chôn cất cho họ kẻ tội.

Lâm Ngọc Bích mỉm cười chưa kịp đáp, thì Mã Quân Vũ đã xen vào:

- Loan muội vẫn chưa mất hẳn lòng nhân, quả trời phú vậy. Lâm sư tử! Chúng ta nên chiều ý Loan muội làm việc này.

Vừa nói chàng vừa bước đến nhặt các xác chết và đào hố chôn. Thanh Loan và Lâm Ngọc Bích cũng vui vẻ cùng nhau cộng sự.

Chẳng bao lâu, ba người đã chôn xong các tử thi đó.

Lâm Ngọc Bích cất giọng buồn buồn nói với Quân Vũ:

- Vì muốn tìm gặp Vũ đệ mà trước đây một tháng tôi đã cùng Loan muội lên đường đi Kim Bắc. Kể ra trời cũng không phụ lòng Loan muội nên mới xui khiến gặp được Vũ đệ. Chẳng ngờ...

Nói đến đây Lâm Ngọc Bích như nghẹn ngào.

Mã Quân Vũ hỏi vội:

- Sao?

Lâm Ngọc Bích ấp úng nói:

- Chẳng ngờ Vũ đệ lâu nay lại theo Ngọc Tiêu Tiên Tử. Ôi! Tình đời khó mà giảng giải được. Tôi khá khen Vũ đệ là một chàng trai điểm phúc, được lắm người yêu chuộng.

Câu nói như hờn căm, trách móc, làm cho Quân Vũ không chịu nổi. Chàng nói vội:

- Sư tỷ đừng lầm! Tôi...

Lâm Ngọc Bích không thềm nghe lời chàng nói, ngẩng mặt lên trời cười một tràng cay đắng, nói:

- Thôi thôi! Không cần chối! Tôi cũng không trách móc Vũ đệ đâu. Có điều trong đời tôi đã bị ái tình khinh bạc, nên đối với những hạng đàn ông bất nghĩa tôi coi như kẻ thù. Đây, tôi giao Loan muội cho Vũ đệ, chỉ mong Vũ đệ từ nay đối xử với nàng đừng quá bạc bẽo. Nếu Vũ đệ có hành động không tốt đối với Loan muội thì chính tôi là kẻ đứng ra trả thù đấy.

Lâm Ngọc Bích nói bấy nhiêu lời rồi quay mình bỏ đi. Nét giận trên khuôn mặt nàng chưa phai.

Nhưng nàng chỉ đi được mấy bước lại quay đầu nhìn Quân Vũ hỏi:

- Tô Hùng đã bị chết thật rồi chẳng?

Quân Vũ thở dài đáp:

- Hắn bị té từ trên miệng hố sâu ngàn trượng, thật khó có thể sống được. Nhưng...

Mặt Lâm Ngọc Bích tái ngắt. Đôi mắt nàng sáng quắc lên như chứa đựng căm hờn. Nàng mở miệng muốn nói gì nhưng lại thôi.

Thanh Loan như hiểu rõ tâm sự của Lâm Ngọc Bích nên kéo tay nàng thả thả:

- Bích tỷ tỷ! Tại sao tỷ tỷ lại giận Vũ ca?

Lâm Ngọc Bích cắn răng nhưng chưa đáp lời thì từ xa có tiếng rú vang đến. Ba người đều giật mình ngơ ngác nhìn về phía có tiếng rú đó.

Mã Quân Vũ bị Lâm Ngọc Bích hờn trách và giận dữ, chàng không biết chọn lời nào thanh minh cho hợp tình hợp lý.

Đang lúc lúng túng, chàng lợi dụng tiếng rú ấy, trở tay nói lớn:

- Có lẽ Ngọc Tiêu Tiên Tử đang gặp phải cường địch. Chúng ta mau đến đó xem thử.

Vừa nói chàng tung mình nhảy đi trước. Thanh Loan thấy vậy cũng chạy theo. Lâm Ngọc Bích đang tức giận Quân Vũ, nhưng trước hoàn cảnh ấy nàng cũng tạm dần lòng, phi thân đuổi theo Lý Thanh Loan.

Vừa vòng quanh khỏi đỉnh núi, cả ba đều nhận thấy một trận ác đấu đang diễn ra.

Ngọc Tiêu Tiên Tử bị mười mấy tên đại hán đang vây phủ, nhưng mặt nàng không có chút sợ hãi. Nàng vẫn xử dụng ngọc tiêu vu vu, đánh bên tả đỡ bên hữu một cách dễ dàng. Tuy nhiên với số đông người thế kia, nàng muốn tẩu thoát không phải chuyện dễ.

Bấy giờ nàng đang hăng say chiến đấu, trở hết các tài nghệ trong Mô Vân Thập Bát Chiêu ra công địch.

Thân pháp của nàng cực kỳ ảo diệu. Nàng luôn bay lượn lên cao, dùng ngọc tiêu áp đảo đối phương. Mười mấy hán tử kia mặc dù không phải đối thủ của nàng nhưng vẫn cố gắng cầm chân, không để cho nàng có dịp bỏ chạy.

Quân Vũ thấy Ngọc Tiêu Tiên Tử dùng môn võ công thượng thặng ta áp dụng trong một lối đánh bay bướm, chàng say sưa đứng nhìn như một pho tượng gỗ.

Lý Thanh Loan quay lại nói với Quân Vũ:

- Vũ ca! Huynh nên đến giúp nàng một tay để chúng ta sớm rời khỏi nơi đây.

Quân Vũ mỉm cười, gạt đầu rút kiếm phóng mình vào trận đấu.

Vừa mới xuất thủ, chàng đã áp dụng ngay môn Ngự Kiếm Thuật là môn chàng đã được Bạch Vân Phi truyền thụ.

Một vòng hào quang trắng toát bao trùm cả trận. Địch nhân đứng cách chàng đến bảy tám thước, nhưng đã bị mũi kiếm chàng đánh vút tới, thân mình hấn đứt làm hai đoạn.

Thật là một thế kiếm cực kỳ hiểm hóc, mà trong giang hồ chưa thấy một ai áp dụng được.

Bọn đại hán thấy Quân Vũ vừa nhảy đến đã hạ mất một tên, chúng thất kinh nhảy lùi lại một bước, mở rộng vòng vây.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy chàng trợ lực, có ý mừng thầm, nhưng lúc nhận ra chàng áp dụng môn kiếm pháp quá tinh vi làm cho nàng cũng phải giật mình đánh thót một cái, rồi mới lấy được bình tĩnh.

Lý Thanh Loan thấy lạ reo to:

- A! Ngự Kiếm Phi Hành. Môn võ này chắc Vũ ca đã học được của Đại tỷ tỷ rồi.

Lâm Ngọc Bích nghe Thanh Loan nhắc đến cái tên Bạch Vân Phi, bất giác nàng rung mình thở dài một cái. Sắc đẹp khuynh thành của Bạch Vân Phi lại từ từ hiện lên trước mặt nàng. Nàng nhìn Thanh Loan rồi liên tưởng những cô gái đẹp lâu nay đã gần gũi Quân Vũ mà e ngại cho mối tình của Lý Thanh Loan.

Giữa lúc đó, ánh kiếm của Quân Vũ đã loang loáng công đến. Trong số trên mười tên hán tử đang vây đánh Ngọc Tiêu Tiên Tử đã tiếp tục thảm bại đến ba tên.

Ngọc Tiêu Tiên Tử mục kích lối đánh ảo diệu của Quân Vũ, vừa sợ vừa thích chí reo lên:

- Thiếu hiệp! Người đến giúp ta rất đúng lúc. Chúng ta cùng nhau hợp sức giết chúng một trận cho sướng.

Vừa nói nàng vũ động ngọc tiêu, trở hết những tuyệt học trong Mô Vân Thập Bát Chiêu lao mình vun vút. Nàng chỉ còn là một chiếc bóng mờ, lúc giương đông lúc kích tây làm cho bọn hán tử rối loạn không biết đường nào nữa.

Thật là một lối đánh quái ác. Chỉ loáng mắt, nàng đã hạ hơn bảy tám tên đại hán. Chúng nằm giãy đành đạch trên trên vũng máu tươi. Số còn lại, tuy chưa chết nhưng cũng bị thương, tay chân tê buốt.

Một tiếng rú kinh hồn vang lên, tên cầm đầu trong bọn ra lệnh rút lui. Tức thì những tên còn lại đánh trả mấy đường kiếm rồi hè nhau bỏ chạy.

Quân Vũ thu lại đường kiếm, không đuổi theo. Nhưng Ngọc Tiêu Tiên Tử là một nữ ma đầu đa sát, từ trước đến nay nàng đã từng xem việc đổ máu là một thú vị trên đời, nên để gì nàng chịu buông tha.

Chớp mắt nàng đã hạ sát hết, chỉ còn sót lại một tên lén lút chạy về phía Đông Bắc.

Nàng đắc ý ngửa mặt lên trời cười một tràng lạnh lạnh. Thì trong lúc đó một luồng lửa xanh như điện chớp, từ kẹt núi bắn xẹt lên trời, tỏa một vòng tròn trên không trung.

Ngọc Tiêu Tiên Tử biết đó là tín hiệu của đối phương muốn cầu cứu nên không đuổi theo nữa, tay lăm lăm cầm ngọc tiêu thủ thế, quay lại nói với Quân Vũ:

- Thiếu hiệp! Chúng ta cứ ở đây chờ bọn nó đến giết một trận nữa cho thỏa mãn.

Quân Vũ nghe lời khích lệ cũng nổi máu anh hùng, ứng thanh đáp:

- Ít khi gặp dịp như vậy, tỷ tỷ đã dạy bảo tôi đâu dám chối từ.

Chưa bao lâu đã nghe bên sườn đồi có tiếng quát lớn:

- Nữ ma đầu! Người đừng cậy tài khinh thường bọn ta.

Kế đó hơn mười tên đại hán tay cầm binh khí nhảy đến.

Ngọc Tiêu Tiên Tử quét mắt nhìn chúng một cách ngạo nghễ, rồi nhún mình một cái đã nhảy tới bọn người kia.

Quân Vũ thấy thế cũng vung trường kiếm nhảy vào. Cả hai người đều xử dụng thân pháp tuyệt học, nên bọn đại hán không biết đâu mà đề phòng được.

Tội nghiệp cho mười mấy tên đại hán đó. Chúng đâu phải là đối thủ của hai tay tuyệt học giang hồ. Chúng chẳng khác một bầy cừu con trước hai con hổ dữ.

Ngọc tiêu vung lên, trường kiếm vừa vũ động, thì đã có hơn bốn năm tên đại hán bỏ mạng.

Quân Vũ lúc đầu tuy hào hứng sát địch, nhưng sau đó chàng tự thấy không thể nhẫn tâm giết người một cách hèn mạt như vậy, nên quay đầu nói với Ngọc Tiêu Tiên Tử:

- Thôi chúng ta tránh đi là hơn.

Không cần chờ cho Ngọc Tiêu Tiên Tử thuận ý, Quân Vũ đã nhảy ra khỏi vòng chiến trước.

Ngọc Tiêu Tiên Tử không muốn làm phật lòng chàng nên cũng tung mình nhảy theo, và gọi Lý Thanh Loan bảo:

- Loan muội! Muội cùng Lâm sư tỷ và Vũ thiếu hiệp đi trước, để tôi dùng ngọc tiêu cản hậu cho.

Thanh Loan nghe nói bèn nắm tay Quân Vũ kéo đi. Quân Vũ dùng kiếm mở đường, chàng múa trường kiếm loang loáng như ngân vũ phi tinh.

Những tay đại hán này đều là những tên công lực thấp kém, dù muốn dù không cũng không thể nào cản nổi bước chân của chàng.

Trong lúc bọn người Quân Vũ sắp thoát khỏi sườn đồi, nơi vòng vây của bọn đại hán, thì bỗng trước mặt hiện ra một bóng người.

Người đó chính là Khai Bia Thủ Cư Nguyên Phát, một trong Ngũ Kỳ Phân cuộc của Thiên Long Bang.

Quân Vũ giật mình trước lối xuất hiện bất thần của Cư Nguyên Phát. Chàng thủ trường kiếm đề phòng. Nhưng Cư Nguyên Phát không xuất thủ, chỉ nhìn thẳng vào mặt chàng và Ngọc Tiêu Tiên Tử rồi cười lớn nói:

- Hân hạnh được tiếp đón hai vị! Hai vị có lòng hạ cố đến tệt bang thật may mắn cho chúng tôi.

Quân Vũ hạ trường kiếm xuống, nhìn Cư Nguyên Phát nói:

- Cư Phân cuộc chủ. Chúng tôi không hiểu Thiên Long Bang đối xử với chúng tôi như vậy là dụng ý gì? Quý Bang cuộc đã hẹn trước mời cửu đại môn phái chúng tôi đến đây đấu kiếm, bàn việc anh hùng, lẽ nào quý bang lại đối xử hẹp hòi như vậy?

Mặt Cư Nguyên Phát đỏ bừng. Ông ta trầm lặng một lúc rồi đáp:

- Mã thiếu hiệp! Tại sao thiếu hiệp lại oán trách lão phu như vậy? Tệt bang chẳng những đưa đệ tử ra tiếp nghênh mà còn có ý định đem cặp tuấn mã ra đây đón rước hai vị nữa. Chẳng may giữa đường lại xảy ra chuyện đáng tiếc như vậy. Lão phu đâu có ngờ. Hai vị đã sát hại hai đệ tử của bốn bang kể đã quá lắm rồi, thế mà hai vị còn nhẫn tâm đuổi theo truy sát nhóm người đã có lòng tiếp đón mình thì thật quá lắm.

Quân Vũ không ngờ Cư Nguyên Phát lại có thể dùng lời nói điêu ngoa như vậy. Chàng toan lựa lời phản đối thì Ngọc Tiêu Tiên Tử chịu không nổi, đã cười nhạt một tiếng nói:

- Cư Phân cuộc! Nếu biết điều thì đừng nên đứng trước mặt ta mà nói khoác. Các người đã âm mưu đưa đệ tử ra ám hại chúng ta rồi đổ lỗi cho chúng ta sao? Hà hà... Đừng hòng qua mặt ta. Không dễ đâu!

Cư Nguyên Phát bị Ngọc Tiêu Tiên Tử nhục mạ, lòng căm tức nổi lên. Tuy nhiên Ngọc Tiêu Tiên Tử lại nói đúng dụng tâm của lão, nên lão không thể nào biện bạch được, đành nín thinh một lúc rồi mới hừ một tiếng, nói:

- Ngọc Tiêu Tiên Tử! Người không phải là người trong cửu đại phái. Vậy hôm nay người lấy tư cách gì đến đây tham dự hội anh hùng.

Ngọc Tiêu Tiên Tử ngửa mặt lên trời, cười ngạo nghễ nói:

- Hừ! Quý bang cuộc mang danh tổ chức cuộc đấu kiếm để tranh tài trong võ lâm thiên hạ. Nhưng anh hùng thiên hạ đâu phải chỉ là những kẻ ở trong cửu đại môn phái. Khắp võ lâm những kẻ anh hùng không thiếu. Quý bang cuộc có dám thách tất cả mọi người hay không? Hay là cũng chỉ bày ra cái trò bịp bợm để mua danh?

Câu nói như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt. Cư Nguyên Phát không thể nào chịu nổi, đỏ mặt nói:

- Đại hội này tuy là nơi tranh tài của cửu đại môn phái, nhưng bốn bang chắc cũng không hẹp hòi gì. Nếu người có can đảm dấn thân đến đây thì ta cũng vui lòng để cho người được nếm mùi thất bại một phen cho biết. Bây giờ xin người vui lòng theo ta, ta sẽ dẫn đến Tổng Bang Cuộc.

Vừa dứt lời, Cư Nguyên Phát đã phóng mình chạy trước. Thân hình lão như một chiếc bóng quanh co theo một con đường nhỏ uốn éo theo đỉnh đồi.

Mã Quân Vũ sợ Cư Nguyên Phát có mưu gì chẳng, nên cứ đứng đó nhìn theo, không tiến bước.

Ngọc Tiêu Tiên Tử hiểu rõ tâm trạng của chàng nên quay lại nói:

- Mã thiếu hiệp đừng sợ! Cứ theo chân lão đi!

Quân Vũ nghe theo lời, phóng mình chạy trước. Thanh Loan và Ngọc Bích đi giữa, còn Ngọc Tiêu Tiên Tử cầm ngọc tiêu theo sau đề phòng biến cố.

Cư Nguyên Phát chạy chừng ba bốn mươi trượng thì đường núi mỗi lúc mỗi quanh co hiểm trở hơn. Và khi lên gần đến đỉnh núi thì con đường chỉ còn lại vừa một người qua.

Nơi đây nếu có người phục kích đánh lên thì dầu cho kẻ có võ công cao tuyệt cũng không thể nào thoát chết nổi.

Mã Quân Vũ thấy cảnh trí như vậy giật mình muốn dừng chân lại.

Ngọc Tiêu Tiên Tử phi thân đến nói lớn:

- Thiếu hiệp! Hãy đuổi cho kịp lão, đừng để lão tẩu thoát.

Quân Vũ nghe theo lời, phóng mình chạy thật nhanh theo sau Cư Nguyên Phát.

Với câu nói của Ngọc Tiêu Tiên Tử, chàng hiểu rằng Ngọc Tiêu Tiên Tử muốn bảo chàng bắt lão làm con tin, để buộc lão phải dẫn đường.

Ngờ đâu Cư Nguyên Phát cũng là tay cáo già. Vừa nghe Ngọc Tiêu Tiên Tử nói, lão đã lách mình sang một bên, khiến Quân Vũ chụm hụt.

Quân Vũ lại tiến thêm mấy bước nữa, nhưng Cư Nguyên Phát đã mất dạng sau một hốc đá. Chàng sững sờ đứng trân ra đó.

Ngọc Tiêu Tiên Tử vừa chạy đến, thấy dáng điệu buồn cười của Quân Vũ, buột miệng hỏi:

- Thiếu hiệp! Sao đấy? Thiếu hiệp đã để tên cáo già ấy trốn đi ư?

Quân Vũ mỉm một nụ cười bên lên:

- Tôi bất tài, đã không bắt lão già ấy được mà còn để lão trốn đi nơi nào không biết.

Ngọc Tiêu Tiên Tử sắc mặt biến đổi. Nàng có vẻ e ngại cho hoàn cảnh trước mặt.

Tuy nhiên, chỉ trong chốc lát nàng lấy lại bình tĩnh, nói:

- Thiếu hiệp! Chúng ta không nên chần chờ nữa, hãy mau rời khỏi nơi hiểm địa này rồi sẽ bàn tính kế hoạch sau.

Quân Vũ quay lại nói với Thanh Loan và Ngọc Bích:

- Chúng ta mau xông ra khỏi đường hẹp này.

Bốn người cùng một lượt phi thân chạy ngược xuống sườn đồi.

Họ chạy được một lúc, đến quãng đường rộng hơn, nhưng vẫn không thấy một trở ngại nào xảy ra.

Ngọc Tiêu Tiên Tử và Mã Quân Vũ vì công lực khá cao, nên không thấy mệt nhọc. Trong lúc đó Lý Thanh Loan và Lâm Ngọc Bích qua hai vòng núi mờ mờ toát ra như tấm. Tuy vậy, họ vẫn không dừng chân.

Quân Vũ quay lại nói với Ngọc Tiêu Tiên Tử:

- Chúng ta trở xuống núi sao? Đã đến đây dĩ nhiên phải tìm cho được Tổng Cuộc Thiên Long Bang để dự hội chứ.

Ngọc Tiêu Tiên Tử gật đầu:

- Chúng ta giờ đây không phải xuống núi là chỉ tránh nơi nguy hiểm để tìm đường lên Đông Phong.

Quân Vũ tỏ ý hài lòng:

- Thế thì tốt lắm! Nhưng nơi này có thể gọi là tạm thời bớt nguy, chúng ta nên bàn định cách tiến lên.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nói:

- Thế thì các người chậm chân một tí, để ta đi trước dò đường xem sao.

Dứt lời, Ngọc Tiêu Tiên Tử phi thân nhảy vọt qua đầu của ba người rồi phóng mình vun vút về phía trước mặt.

Lâm Ngọc Bích nãy giờ trong lòng cảm thấy nóng nảy. Nàng muốn hỏi thăm Quân Vũ về tông tích của Tô Hùng, nhưng trước mặt Ngọc Tiêu Tiên Tử nàng không tiện nói ra.

Giờ đây, Ngọc Tiêu Tiên Tử đã đi cách đồng bọn, Lâm Ngọc Bích mới có cơ hội hỏi đến.

Quân Vũ cảm thông sự đau khổ của Lâm Ngọc Bích, nên sùt sùi đáp:

- Tô huynh bị rơi vào một tuyệt cốc, sâu hơn trăm trượng. Với chiều sâu đó thực khó sống sót.

Ngọc Bích thở dài...

Quân Vũ nhìn nàng, tiếp lời:

- Nhưng dưới đáy cốc không tìm thấy thi thể của hấn ta.

Lâm Ngọc Bích hỏi vội:

- Nói như thế có nghĩa là chưa chắc Tô Hùng đã chết sao?

Quân Vũ không muốn cắt đứt mối hy vọng của Ngọc Bích. Nhưng nếu nuôi cho nàng một hy vọng thì biết đâu nàng lại còn bị thất vọng nặng nề hơn. Do đó chàng thật tình nói:

- Thật khó biết được!

Quân Vũ còn muốn nói nữa, nhưng Lâm Ngọc Bích đã khoát tay, thở một hơi dài, nét mặt tái đi, nàng nói:

- Thôi thôi! Không cần sư đệ phải biện luận cái sống chết của Tô Hùng.

Thấy cử chỉ bất thường của Lâm Ngọc Bích, Quân Vũ ngạc nhiên nói:

- Nhưng Lâm sư tỷ bảo tôi nói mà!

Lâm Ngọc Bích lạnh nhạt lắc đầu:

- Nhưng giờ đây tôi không cần Vũ đệ nhắc đến chuyện ấy nữa.

Quân Vũ mỉm cười nói:

- Lâm sư tỷ thật là khó tánh quá!

Lâm Ngọc Bích không nói lời nào, phóng mình ra phía trước toan bỏ chạy.

Quân Vũ vội hỏi lớn:

- Sư tỷ! Bây giờ sư tỷ định đi đâu?

Nàng nói:

- Thế giới bao la, nơi nào cũng có thể an thân lập nghiệp cả. Tôi cần gì phải tìm một chỗ ở nhất định.

Mã Quân Vũ nhìn Lâm Ngọc Bích thở dài nói:

- Sư tỷ đã được tam sư thúc dạy dỗ, ơn ấy rất sâu. Hiện giờ thiên hạ anh hùng trong cửu đại môn phái đang tập trung ở Kim Bắc để tranh thắng phụ, giành lấy danh dự cho sư môn. Sư tỷ được may mắn rèn luyện võ công hơn người, dầu cho sư tỷ không muốn nêu danh cá nhân mình, tôi cũng vì sư môn mà giúp sức sư tỷ góp phần đem lại thanh danh cho phái Côn Luân chúng ta. Đó là sư tỷ đã trả chút ơn giáo huấn đó.

Lâm Ngọc Bích không đợi Quân Vũ nói hết lời, mỉm môi cười nhạt:

- Vũ đệ và tôi đều liệt vào hạng phản đồ của môn phái. Đã vậy, chúng ta còn mặt mũi nào tham dự công cuộc của sư môn.

Quân Vũ không vui, cau mày nói:

- Chúng ta tuy phải rời sư môn, nhưng công dạy dỗ của sư phụ chẳng khác trời cao đất dày. Đại hội anh hùng kỳ này chính là cơ hội để chúng ta đền ơn. Sư tỷ nên nghĩ lại.

Lâm Ngọc Bích ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Tôi tự có cách để báo đền thâm ơn ấy, không cần phải góp mặt trong đại hội anh hùng làm gì. Việc này tôi đã nhất quyết, Vũ đệ chớ ngăn cản mà phiền lòng.

Dứt lời, Lâm Ngọc Bích quay mình vụt chạy.

Quân Vũ hốt hoảng chạy theo gọi lớn:

- Sư tỷ! Sư tỷ!

Lâm Ngọc Bích mặt giận hầm hầm, nhưng không rõ ràng đã giận ai. Nàng quay lại nói lớn:

- Mỗi người đều mang một chí hướng khác nhau. Vũ đệ định bắt buộc tôi phải chiều theo ý của Vũ đệ sao?

Giọng nói của nàng đầy gắt gỏng, khiến cho Quân Vũ không dám bước đến gần nàng. Chàng nghẹn ngào đứng trố mắt nhìn, không biết phải nói sao hơn.

Lý Thanh Loan thấy vậy chạy đến nắm tay Lâm Ngọc Bích nói:

- Bích tỷ tỷ!

Mặt Lâm Ngọc Bích bỗng nhiên dịu lại, nàng cất giọng cười lạnh nhạt, nói với Thanh Loan:

- Loan muội! Muội yên tâm! Nếu sau này Quân Vũ còn đối xử với muội không tốt thì chính tỷ là người không bao giờ dung tha kẻ bạc tình đó.

Thanh Loan buồn bã nói:

- Muội không muốn rời tỷ tỷ!

Ngọc Bích lắc đầu:

- Không thể được! Muội phải theo Vũ đệ, đừng bao giờ rời Vũ đệ nữa.

Lý Thanh Loan ngơ ngẩn nhìn Lâm Ngọc Bích:

- Trước đây tỷ tỷ hằng hái đến Tổng Cuộc Thiên Long Bang. Tại sao đến đây tỷ tỷ lại đi nơi khác?

Lâm Ngọc Bích nghẹn ngào, cất tiếng cười đau khổ mà không đáp.

Tiếng cười ấy làm cho Quân Vũ đoán biết rằng sở dĩ Lâm Ngọc Bích đến Tổng Cuộc Thiên Long Bang là vì nàng hy vọng gặp Tô Hùng. Giờ đây nàng nghe tin Tô Hùng đã chết nên thất vọng bỏ đi.

Xem thế đủ biết Lâm Ngọc Bích nặng tình với Tô Hùng đến bậc nào rồi, mặc dù Tô Hùng đối xử với nàng rất tệ bạc.

Ôi! Tình ái sao mà oái oăm như vậy?

Quân Vũ đang sững sờ suy nghĩ thì Lâm Ngọc Bích đã phát lên một tràng cười lạnh lạnh như xé không gian. Tiếng cười chưa tan thì bóng nàng đã biến mất trong rừng xanh.

Thanh Loan và Quân Vũ đều sững sờ đứng nhìn theo. Không còn ai dám nói lời nào nữa.

Qua một lúc lâu, Thanh Loan mới từ từ ngã mình vào Quân Vũ nói:

- Vũ ca! Huynh cảm thấy thế nào về thái độ của Lâm tử tử?

Mã Quân Vũ thở dài nói:

- Lòng tử ấy đang lúc rối lăm, không thể nào nói được.

Đôi mắt Thanh Loan vẫn theo dõi hướng đi của Lâm Ngọc Bích không rời.

Bỗng Quân Vũ nghiêm nét mặt như quyết định một điều gì, đẩy nhẹ Thanh Loan nói:

- Chúng ta đi thôi!

Dứt lời chàng xông tới trước dẫn đường, Lý Thanh Loan nổi gót theo sau.

Hai người chạy một lúc chưa bao lâu đã vượt qua hai đầu núi nhỏ. Đột nhiên nghe có tiếng hét vang đến, tiếp theo là tiếng vũ khí chạm vào nhau nghe chan chát.

Quân Vũ và Thanh Loan giật mình, chạy vội đến bên một gò đất thì thấy bóng Ngọc Tiêu Tiên Tử đang tung hoành giao đấu với một đám đại hán.

Ngọc tiêu của nàng vũ động, tiếng gió nghe vun vút. Thế công của nàng thật ghê rợn.

Tuy nhiên, đám đại hán đang vây đánh nàng cũng không vừa. Mặc dầu võ công non nớt, chúng vẫn bám vào địch thủ, không chịu nổi tay. Lúc Thanh Loan và Quân Vũ đến nơi thì Ngọc Tiêu Tiên Tử đã hạ được hơn sáu, bảy tên đại hán rồi.

Bọn chúng, lớp trước ngã xuống bao nhiêu thì lớp sau lại tràn tới bấy nhiêu.

Quân Vũ thấy thế vội rút kiếm ra, hét lên một tiếng, xông vào trận chiến. Lúc này võ công của Quân Vũ đã đến mức điêu luyện, nên đường kiếm của chàng vừa tung ra thì đã có một số binh khí của đám đại hán rơi khỏi tay, bay xa mấy trượng.

Ngọc Tiêu Tiên Tử gọi Quân Vũ nói:

- Thủ đoạn của bọn này thật hèn mạt, không có chút gì khí phách cả. Chúng đã cật đông hiệp yếu mà còn dùng ám tiễn hại người nữa. Giết chúng là phải, không nên nhân nghĩa với bọn sói lang.

Vừa nói Ngọc Tiêu Tiên Tử vừa quét cây Ngọc tiêu về phía trái, đánh liên tiếp ba chiêu một lượt.

Trước mặt nàng đã có hơn ba tên hán tử bỏ mình.

Quân Vũ nghe Ngọc Tiêu Tiên Tử nói, nhớ lại cái hận lúc nãy bị người đối gạt, dẫn vào vũng lầy. Lòng căm phẫn nổi lên, chàng tung mạnh thanh trường kiếm, xuất thế đánh ra vun vút.

Loáng mắt, sáu địch thủ đã bị hạ dưới tay chàng.

Tuy nhiên, bản tánh chàng vốn nhân từ, đường kiếm của chàng lợi hại nhưng không độc ác. Những người bị chàng hạ đều bị thương ngoài da thịt mà thôi, không hại đến sinh mạng hoặc gân cốt.

Trái lại Ngọc Tiêu Tiên Tử là một nữ ma đầu ác nghiệt. Ngọc tiêu của nàng mỗi khi đánh trúng địch thủ là nhắm vào những yếu huyệt. Cho nên kẻ bị nàng đánh trúng đầu không bỏ mạng cũng bị tàn phế suốt đời.

Thanh Loan tay cầm bảo kiếm đứng ngoài, định ý xông vào giúp Quân Vũ, nhưng thấy bọn đại hán bị thương quá nhiều, tiếng rú từng hồi nổi lên thê thảm, nàng động lòng không nỡ ra tay. Đã vậy nàng còn thương hại những địch thủ bị Quân Vũ đả thương nằm rên rỉ dưới đất. Nàng bỏ kiếm xuống, bước đến xé vạt áo băng cho họ.

Thật là hành động ly kỳ từ xưa đến nay chưa một ai từng thấy.

Bọn đại hán này lâu nay đã làm thủ hạ trong Ngũ Kỳ phân cuộc Thiên Long Bang. Chúng là những tay đã từng giết người, sống trong cảnh máu chảy đầu rơi, lòng như sắt đá, thế mà chúng không khỏi cảm động trước cử chỉ hàm ân và nhân đạo của Lý Thanh Loan.

Họ đang đau đớn rên rỉ, nhưng được Thanh Loan săn sóc, tất cả hình như không biết đau đớn là gì nữa. Họ nhìn vào gương mặt đẹp của Lý Thanh Loan như nhìn vào một vị cứu tinh đầy thiện cảm.

Quân Vũ thấy sức kháng cự của đối phương dần dần giảm bớt và số người tiếp ứng cũng dần dần ít đi.

Tuy nhiên họ vẫn không chịu ngừng tay, mặc dầu họ biết chiến đấu càng lâu phần thảm bại sẽ đến cho họ nặng nề hơn.

Quân Vũ chất lưỡi khen thầm:

- Qui luật Thiên Long Bang đối với thuộc hạ quả nhiên khe khắt.

Chàng định dùng hết sức mình đánh tung vũ khí của kẻ địch, để buộc chúng phải đầu hàng, nhưng chưa kịp thì trước mặt chàng đã nghe một tiếng hét vang lên:

- Ngừng tay!

Tiếng hét như sấm rền, đập vào tai mọi người.

Bọn đại hán chưa bị thương đều nhảy lại một bước, cầm ngang vũ khí thủ thế không giao đấu nữa.

Quân Vũ ngửa mặt lên, thì thấy cách chàng hơn một trượng, thấp thoáng một ông lão râu tóc bạc phơ.

Lão già đó chính là Khai Bia Thủ Cư Nguyên Phát.

Cư Nguyên Phát vừa biến đi rồi lại hiện đến làm cho Quân Vũ ngạc nhiên không ít.

Thì ra khi nãy lão đã lợi dụng lối hẹp, phóng mình đi trước chui vào con đường bí mật thông với Tổng Cuộc Thiên Long Bang. Bây giờ vì được lệnh của Tô Bằng Hải, nên lão mới trở lại.

Cư Nguyên Phát quét mắt nhìn qua một bọn thủ hạ Thiên Long Bang đang bị thương nằm ngổn ngang dưới đất, rồi khoát tay cười lớn, nói với Quân Vũ và Ngọc Tiêu Tiên Tử:

- Hai vị không đi đường chính mà lại xông vào lối tắt, khiến cho các đệ tử Thiên Long Bang tưởng lầm hai vị là kẻ gian tế. Chúng không tự lượng sức mình, chết như thế là đáng lắm. Nhưng về phần hai vị là kẻ cao thủ giang hồ mà lại sát hại kẻ dưới tay thật là một hành động đáng trách.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thu ngọc tiêu trở về, đưa tay vuốt lại mấy sợi tóc rối trên trán, rồi cười ha hả nói:

- Các người cậy đông hiệp yếu, lại tìm mưu ám hại chúng ta. Hành động ấy ta tưởng còn bỉ ổi hơn nữa. Nhất là lúc các người chỉ la ó, cậy tài, mời cử đại môn phái đến tranh tài, mà lại sợ sệt kẻ anh hùng, âm mưu hại lên thì ta tưởng không một kẻ nào dè tiện hơn.

Cư Nguyên Phát vốn tính nóng, nếu bình thường lão nghe Ngọc Tiêu Tiên Tử nhạo bang, thế nào lão cũng nổi giận. Nhưng giờ đây lão vâng lệnh Tô Bằng Hải, đến chiêu dụ hai người, vì vậy lão dằn cơn giận, cười qua loa rồi nói:

- Thiên Long Bang chúng tôi có nhã ý mời cử đại môn phái mà thôi. Còn những người ngoài môn phái thật bổn bang chưa có ý định mời đến. Cô nương hôm nay quá bước đến tệt bang, xin cho biết cô nương thuộc môn phái nào.

Đây là một câu nói khích mà Tô Bằng Hải đã có chủ trương chọc tức Ngọc Tiêu Tiên Tử. Vì trước đây Thiên Long Bang đã nhiều lần chiêu dụ Ngọc Tiêu Tiên Tử vào bang cuộc nhưng nàng nhất quyết không nghe.

Ngọc Tiêu Tiên Tử là một nữ ma đầu từng xuôi ngược giang hồ, đâu có lạ lòng gì âm mưu kẻ địch. Nàng hiểu ngay Tô Bằng Hải muốn trêu tức nàng để rồi quyết rủ nàng vào bang cuộc.

Vì vậy nàng ứng tiếng đáp ngay:

- Cư Nguyên Phát! Người đừng múa rìu qua mắt thợ. Nếu Ngọc Tiêu Tiên Tử này mà gia nhập vào Thiên Long Bang thì cái chức Hắc Kỳ phân cuộc chủ của người ta xem như đổ bỏ.

Cư Nguyên Phát nổi tức, hàm râu bạc dựng ngược lên, lão hét:

- Nữ ma đầu! Người đừng nói phách.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cất giọng cười ngạo nghễ:

- Nếu người bảo ta nói phách thì cứ thử đấu với ta một trận xem tài nghệ của bản cô nương này có đáng để cho người kính phục chăng?

Cư Nguyên Phát nói:

- Nếu người muốn đánh với ta thì đợi đến lúc so tài, chúng ta sẽ đấu trước mặt quần hùng. Còn bây giờ ta là kẻ tiếp khách, không có phép ta hành động như vậy.

Ngọc Tiêu Tiên Tử quay nhìn Quân Vũ nói:

- Thiếu hiệp! Trong Ngũ Kỳ phân cuộc của Thiên Long Bang chỉ có lão già này ác hiểm hơn hết. Thiếu hiệp cần phải để ý đề phòng lão này mới được.

Mã Quân Vũ nói:

- Tỷ tỷ chớ lo! Hắc Kỳ phân cuộc Cư Nguyên Phát đã từng gặp tôi mấy lần rồi.

Cư Nguyên Phát cười hề hề nhìn Quân Vũ nói:

- Thân pháp và kiếm thuật của Mã thiếu hiệp, lão phu đã từng lãnh giáo qua rồi. Thật là cao diệu. Lão phu ước mong trong kỳ đại hội anh hùng này thiếu hiệp ráng trở tài mà bảo vệ thanh danh của phái Côn Luân.

Quân Vũ thấy Cư Nguyên Phát dùng lời nhã nhặn đối đãi với chàng, tuy biết lão này là kẻ cơ mưu, có nhiều thủ đoạn, nhưng chàng cũng phải giữ lễ độ, đáp:

- Đa tạ Cư phân cuộc chủ đã có lòng lo lắng đến phái Côn Luân chúng tôi.

Cư Nguyên Phát lại vui vẻ nói:

- Nơi đây cách Tổng Bang Cuộc chúng tôi không xa, xin hai vị hãy cố gắng nhẫn nại một chút. Dẫu hai vị trong lòng có tức giận tôi đến đâu đi nữa cũng tạm thời hỉ xả cho. Hôm nay đã là ngày mười một tháng tám rồi, cách ngày đấu kiếm còn ba hôm nữa. Thời gian trôi qua như chớp mắt. Lúc ấy chẳng những hai vị muốn khiêu chiến với bất cứ một người nào trong Thiên Long Bang chúng tôi, mà còn có thể giao đấu với cả những người trong cửu đại môn phái nữa.

Mã Quân Vũ hỏi:

- Hiện giờ người trong cửu đại môn phái đã đến đủ mặt chưa?

Cư Nguyên Phát nói:

- Họ đến gần đủ mặt. Vui thay nơi vùng hoang sơn chúng tôi được dịp hân hạnh tiếp đón quần hùng. Giờ đây xin mời hai vị theo tôi đến Ngân Tinh Các của bốn bang nghỉ ngơi, và cũng để dưỡng sức chờ ngày thi thố.

Mã Quân Vũ muốn theo gót Cư Nguyên Phát, nhưng e ngại vô cùng.

Chàng không sợ Cư Nguyên Phát lừa phỉnh chàng để ám hại, nhưng chàng ngại tại Ngân Tinh Các sẽ gặp đủ mặt cao thủ giang hồ trong cửu đại môn phái. Nếu chàng cùng đi với Ngọc Tiêu Tiên Tử thì e thiên hạ sẽ hiểu lầm chàng.

Chàng muốn tách rời Ngọc Tiêu Tiên Tử nhưng không có cách nào để nói cho Ngọc Tiêu Tiên Tử thông cảm nỗi lòng của chàng.

--- oOo ---